

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνος—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὶ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ 'σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει

Ἑβδομον καὶ εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐπτὰ μηνὸς Ἀπρίλην,
γλῶσση καὶ χαμομήλι.

Ἔτος χίλια δώδεκα καὶ ἑνακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνορθώσει θάχουνε σιὸ σιόμα.

Χίλια δύο καὶ διακόσα
καὶ μᾶς φεύγουν μοῦτρα τόσα.

Τῶν τελετῶν ἡ λήξις
καὶ πάλιν νέα πληῆξις.

Φ.—Ἀναχωρούντων, Περικλῆ, τῶν Ἀνατολιστῶν
καὶ τῶν ἄλλων φίλων μας καὶ ἐνθέρμων θαυμαστῶν,
συντελεσθέντων κατ' εὐχὴν
τοσούτων γεγονότων,
ἀφυπνισθέντων τὴν ψυχὴν
καὶ αὐτῶν τῶν ἀλυτρώτων.

Πολλῶν ἀνακοινώσεων
πρεπόντως γενομένων
σὲ χρόνους Ἀνορθώσεων
καρδαβοτσακισμένων.

Ἐμφανισθέντων κατ' αὐτὰς
καὶ πάλιν τῶν προγόνων
ὅπως ἰδοῦν τοὺς νικητὰς
ἀθλητικῶν ἀγώνων.

Ἀπονειμθέντων πάλιν
τόσων ἄλλων καὶ κοτίνων
εἰς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων
πρὸς χαρὰν ἡμῶν μεγάλην.

Καὶ νηπίων θηλαζόντων
ἐστὴν κονίστραν οἰμωζόντων
καὶ τῶν πάντων θαυμαζόντων
τὰς ἐρρυθμούς των κινήσεις
καὶ τὰς πλαστικὰς ἀσκήσεις.

Ἐξίστην ἐξορμήσαντος καὶ ἐκείνου τοῦ Λευτέρη,
ποῦ πυγμαχίαν ζῆρει,
καὶ προκαλοῦντος ἱταμῶς πυγμαχίους παλαιούς
ἐστὶν στίβον Ἀνορθώσεως μάλα περικληρούς.

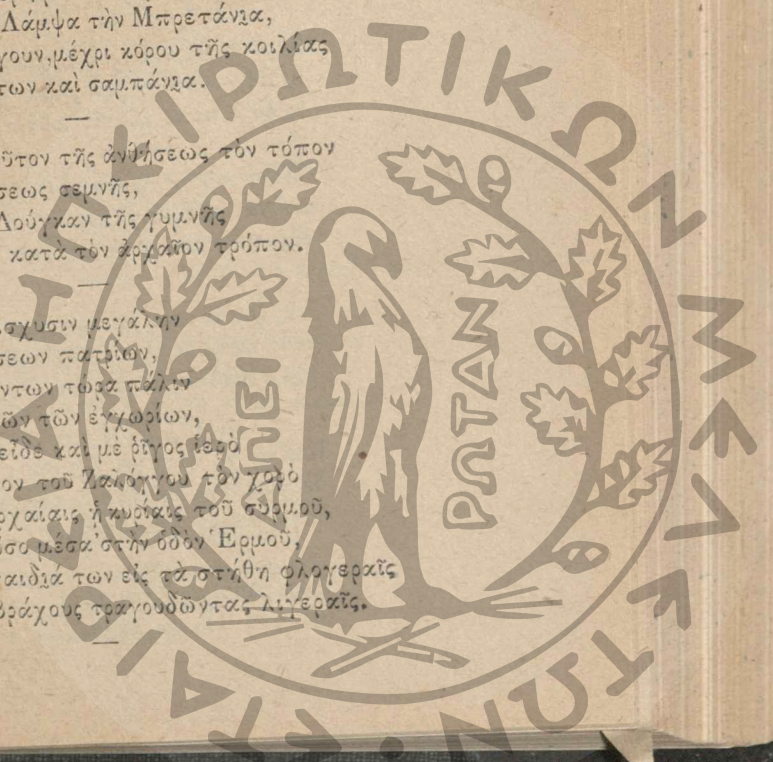
Κυττάζοντας καὶ τοῦ λαοῦ τὸν Ἀρχικαγκελάριον
πολλὰ παλούκια νὰ πηδᾷ,
καὶ γύρω του νὰ τραγουδᾷ
πληθὸς πιστῶν μακάριον.

Ἀποκομίσαντος καὶ νῦν βραβεῖα καὶ κοτίνους
καὶ ἐκ τούτων ἀπονείμχοντος ὀλίγα καὶ σ' ἐκείνους,
ποῦ πρὸ τῆς Ἀνορθώσεως βουβοὶ γονυπετοῦν
καὶ τὴν χειροκροτοῦν.

Συμφαγόντος τοῦ Λευτέρη μὲ τὸν Πρέσβη τῆς Ἀγγλίας
μὲς' στοῦ Λάμπη τὴν Μπρετάνια,
καὶ φαγόντων, καθὰ λέγουν, μέχρι κόρου τῆς κοιλίας
καὶ πίνοντων καὶ σαμπάνια.

Ἐπανθούσης καὶ σὲ τοῦτον τῆς ἀνύψεως τὸν τόπον
Ἀνορθώσεως σεμνῆς,
καὶ τῆς Δούγκης τῆς γυμνῆς
χορευούσης θαυμασίως κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον.

Πρὸς ἐνίσχυσιν μεγάλην
παραδόσεων πατρῶν,
χορευθέντων τὴν πάλιν
τῶν χορῶν τῶν ἐγγυρίων,
ποῦ καθεὶς μὲ φρίκην εἶδε καὶ μὲ ῥίγος ἱερῶ
νὰ χορεύουνε καὶ ἐκείνον τοῦ Ζακώγγου τὸν γαβὸ
σὰν Σουλιώτισσας ἀρχαίας ἡρώδαις τοῦ σάμου,
ὅπου τρέχουν κάθε τόσο μέσα ἐπὶ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
καὶ νὰ σφίγγουν τὰ παιδιὰ των εἰς τὰ στήθη φλογεράς
καὶ νὰ πέφτουν ἀπὸ βράχους τραγουδῶντας λιγερὰς.

Χορευθέντων και τῶν ἄλλων
τῶν συρτῶν μας και τῶν μπάλων,
μὰ και τοῦ καρσιλαμά,
ποῦ καθεὶς τὸν ἐκτιμᾷ.

Τότ' ἐχόρεψα κι' ἐγὼ μὲ ξεσκούφωτο κεφάλι
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη,
κι' εἶπα τέτοια λόγια πάλι.

Γειά σας, τοῦ χοροῦ παιδιὰ, γειά σας, Ἑλληνόπουλα,
μὲ χοροὺς ἄς τὴν περνοῦμε,
μὲ χοροὺς ἄς κυβερνοῦμε,
για νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς εἶδος γουρουνόπουλα.

Ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ
για τὸν κάθε μουσαφίρη...
τόσαις μέραις τελετῇ,
τόσαις μέραις πανηγύρι.

Ὁρὲ γειά σας μὲ τὸ πένα,
ὁρὲ γειά σας μὲ τὸ πάλαι...
μὰ τί φέσταις ὀλοένα,
τί Συνέδρια μεγάλα.

ὦχ! ἄμην... ζωὴ και κότα
μὲ τὰ νέα καθεστῶτα.
Γειά σου πάλι, δόλμα μάννα,
ποῦ χαλᾷς πολλῶν τὰ πιάνα,
και σοῦ κάνουν τὰ χατήρια
μόνο μὲ τὰ πανηγύρια.

Ὁρὲ γειά σου, νέα πλάσις,
καύχημα τῆς οἰκουμένης,
ποῦ θριάμβους προλεϊαίνεις
τῆς ξηρᾶς και τῆς θαλάσσης.

Τῆς Δούγκαν οἱ χοροί, ποῦ κόσμος ἀπορεῖ.

Μές' στοῦ πλούτου τὸν καιρὸ
σύρε, Δούγκαν τὸν χορὸ,
και κοντὰ στὴν Ἰσιδώρα
μεστωμένοι κι' ἀχαμνοὶ
τὸν χορὸ νὰ σύρουν τώρα
ὅπως τὸν Ἀδάμ γυμνοί.

Ὁρὲ γειά σας... μὰ τί χρόνια!..
κι' ἄς χορεύουν μὴ χάρα
κι' ὅσοι πᾶνε κοῦτσι κοῦτσι.

Ἐξω ροῦχα, πανταλόνια,
ποῦναι τόσον ὀχληρά,
ἔξω κάλτσες και παπούτσι.

Ἀς ξεχάσωμε κι' ἐκείνους
τοὺς καιροὺς τοὺς ἐπαράτους
τῆς σεμνότητος τῆς πρώτης.

Και σὲ χρόνους χαρμωσύνους
δεῖγμα τῆς ἀκμῆς τοῦ κράτους
ἔστω μόνον ἡ γυμνότης.

Σύρε, Δούγκαν, τὸν χορὸ...
για τὴν γυμνὰ λαχταρῶ,

ὅλα φόρα πέρα πέρα
για νὰ περνοῦμε κι' ἄερα.

Ὅλοι, παιδιὰ, μὲ λύσσα
γυμνοὶ καθ' ὅλα τρέχετε,
μήτε τὴν' πουκαμίσα
κανεῖς ἄς μὴν ἀνέχεται.

Κι' ὅποιος Ῥωμῆος ἰδρόνει
νὰ βγάλῃ τὸ καρδέλι του,
κι' αὐτὸς ἄς καμαρώνῃ
ὀλόγυμνα τὰ σκέλη του.

Ἀπὸ κλέος προπατόρων
κι' ἀπὸ φρόνημα γυμνοὶ
ἄς χορεύουμε και πάλι.

Και καθεὶς ἐκ τῶν ρητόρων
παραφόρως ἄς ὑμνῇ
τῆς γυμνότητος τὰ κάλλη.

Νέας δόξης γυμνικῆς
νὰ θηρεύουμεν τιμὰς,
και τὸ φύλλον τῆς συκῆς
νᾶναι περιττὸν γιὰ μᾶς.

Και σὲ χρόνους εὐτυχεῖς
ν' ἀνυμνῇτ' ἐδῶ κι' ἄλλου
ἢ γυμνότης τῆς ψυχῆς,
ἢ γυμνότης τοῦ μισαλοῦ.

ὦ γυμνότητος εἰκόνες!..
τί κορμάκια, τί λαγόνες,
τορνευτὰ καθ' ὅλα μέλη.

Μὰ τί πλάσις, μὰ τί γέννα!..
βλέπω μ' ἐπὶ μου τὸν καθένα
σὺν Ἑρμῇ τοῦ Πραξιτέλη.

Κι' ἐγὼ θέλω μές' στὸν μπάλω
ρόλο χορευτοῦ νὰ παίξω,
και τὰ ροῦχα μου θὰ βγάλω
τ' ἀπὸ μέσα και τ' ἀπέξω.

Καθενὸς γυμνότης φόρα
κι' ὅλοι γυμνωθῇτε τώρα,
και μὲ γυμνικοὺς χοροὺς και μὲ γυμνικοὺς ἀγῶνας.
τῶν Ἑλλήνων ἡ φυλὴ
τοὺς ντυμένους ν' ἀπειλῇ
νῦν, ἄει και' στοὺς αἰῶνας.

Και σύ, βρὲ Περικλέτο,
ποῦ τοὺς Ῥωμηοὺς οἰκτεῖρεις,
αὐτοστιγμὴ γυμνώσου,
και πῆδα' στὸ μπαλέτο,
και βλέπε σὺν Φακίρης
γυμνὸ τὸν ἀφαλό σου.

Τώρα ποῦ βγήκαν πλοῦτοι περισσοί
κι' αἰῶνες ξαναγύρισαν χρυσοί,
γυμνώσου, Περικλέτο μου, και σύ.

Κι' ὁπόταν ἀπὸ φόβο γὰ κανόνι
κανέναν φραγκορράπητς δὲν πιστώνῃ,
ὅταν δὲν τρῶς κι' αὐτὸ τὸ ψωμοτύρι,
τότε κι' ἐκὼν ἄνων, κακομοίρη,

Ἀπὸ τὸ Πήλιον βλέπει τ' Ἀχιλλεῖον.

θὰ γίνης πρῶτος λάτρης τῆς γυμνότητος
καθὼς εἰς τοὺς καιροὺς τῆς ἀρχαιότητος.

Κι' ἂν τύχῃ κάποιον μ' ἐνδυμα νὰ δῇς
θὰ τὸν νομίζῃς πρῶστυχο, τυχαῖο,
θὰ λέγῃς τοὺς ντυμένους ἀναιδεῖς,
θὰ κάνῃς κατ' ἀνάγκην τὸν ἀρχαῖο.

Εἰς τὸ γυμνὸν θὰ βλέπῃς τὴν σεμνότητα...
ἐμπρὸς λοιπὸν... ὀλόγυμνοὶ χορεύετε...
κι' ἐκεῖνος, ποῦ δὲν θέλει τὴν γυμνότητα,
μουτζῶστε τον κι' ἄς πᾶν νὰ κουρεύεται.

Π.—Κατ' αὐτὰς ἀναχωρούντων τοῦτων τῶν γνωστῶν κι' ἐκεῖ-
[νων,
και τῶν ξένων Φιλελήνων,
ποῦ τοὺς ἔχει γίνει λόξα
μόνον ἡ παλιὰ μας δόξα.

Ἀῆσαντος τοῦ Συνεδρίου, ποῦ γινε καλὸ κι' ἀντάρα,
και πολλῶν σοφῶν φυγόντων
ἐκ τῶν μεθ' ἡμῶν φαγόντων
νέα και παλιὰ σοφία μὲ τῆς σούπας τὴν χουλιάρρα.

Φυγόντων και παπάδων,
μὰ και τῶν Ἀραπάδων,
φυγόντος και τοῦ Σαουκῆ, τοῦ προσφιλοῦς Ἀράπη,
ποῦ λέν πῶς εἰδείξε θερμῇ γιὰ τοὺς Ῥωμηοὺς ἀγάπη.

Ὅλων ἀναχωρησάντων
τῶν τοσοῦτον θαυμασάντων
τὴν Ἀνθρώπιν ἡμῶν,
και θυσιὰς τελεσάντων
εἰς ἐκείνης τὸν βωμόν.

Τοῦ καθενὸς μ' αὐτὴν ταῦτ' ἀνὰ τὰ πασχάλια χάσαντος,
οὐ μὴν και τοῦ Πρωτάνεως ὀλίγον ἡσυχάσαντος,
κι' ἐπανακητήσαντος και νῦν
τὴν πρώτην ἰσχυρὰν φωνήν,

ποῦ μὲ τοὺς λόγους τοὺς πολλοὺς και τρέχ' ἀπάνω κάτω
ὀλίγου δεῖν τὴν ἔχανε κι' ἀντίο ντελ πασσάτο.

Ἐπανελθόντων τῶν Ῥωμῶν στὴν σάχλα των τὴν πρώτην,
μὰ και' στῆς Ἀγορῶσεως τὸ νέο Σελαμλίι,
εἰσέτι μὴ πετάξαντος τοῦ Λεωνίδ' Ἀρνιῶτη,
εἰσέτι μὴ πετάξαντος και τοῦ Καρμανλίκη,

Ἰπταμένων κατ' αὐτὰς θαυμαστῶν ἀεροπλάνων
εἰς τὸν ἕνα κι' ἄλλον δρόμον
τῶν κλεινῶν ἰσπεράνων,
και ποικίλων ἀστρονόμων
προαναγγειλάντων ἤδη νᾶν ἐκλειψῇ ἡλίου
ἐν ἡμέραις Ἀπριλίου.

Νέας μεταρρυθμίσεως διακημιζόμενης
παντοῦ τῆς οἰκουμένης,
κι' Ἰπποκράτειον μερικῶν τὰ μάλ' ἀδυσκοιλίων
περιμενόντων ἐκλειψῇ Ἰπποκράτειον ἡλίου,
για νὰ φωτίσουνε κι' αὐτοὶ τὰ νέα καθεστῶτα
μὲ τὰ δικὰ των φῶτα.

Ἀνοίξαντος στὴν ἀνοιξὴν τοῦ δόλιου ροιζικοῦ μας,
κι' ὅλων τῶν ξένων Πρεσβευτῶν
και πάντων τῶν διπλωματῶν
δωσάντων γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Γιάγκου τοῦ δικοῦ μας.

Ἀναχωρούντος κατ' αὐτὰς στὴν Πόλι τοῦ Γρυπάρη,
ποῦ χει και γνῶσι περισσή, μὰ και περισσὴ χάρι,
και σ' ὅλους εἶνε προσφιλῆς, ἀλλὰ κι' ἀνοικτομιάτης,
και λὲς πῶς ἐγεννήθηκε νὰ γίνῃ διπλωμάτης.

Ἦδη φεύγοντος αὐτοῦ,
κι' ἄλλου Τούρκου Πρεσβευτοῦ
ἐρχομένου στὰς Ἀθήνας, και τῶν σχέσεων πασῶν
σὺν και πρῶτα σφινθεσιῶν
κι' ἀποκατασταθεισῶν.

Τῶν Ρωμηῶν διαβιούντων μετ' ἑστέας Πύλης τὸ Ντιβάνι
ἐν ἀγάπῃ καὶ συμπονοῖα
καὶ ὅπως πρὶν ἐν ὁμονοίᾳ,
καὶ πρὸ τοῦ Ντουρᾶ καιδόντων προσκυνήματος λιβάνι,
ὅπου σοῦρχεται ν' ἀφίσης τὴν Ἀνόρθωσι' στή μέση
καὶ Νεότουρκος νὰ γίνης καὶ αὐθωρεὶ νὰ βάλῃς φέσι.

Μέσα σέ κλέη τῆς Τουρκιάς ἐκλογικῶς θαυμάσια
δοθείσης καὶ ἐξηγήσεως
ὕπὸ τῆς Κυβερνήσεως
πῶς θὰ γενοῦν εἰρηνικὰ τὰ μέλλοντα γυμνάσια.

Ἐφορμησάντων καὶ ληστῶν μετ' ἐκλογικῶς θηρίου
στὰς φυλακὰς τοῦ Ρίου,
γὰρ νὰ γλυτώσουν ἀπ' αὐταῖς τὸν κύριον Σκαρτσώρα,
καὶ ὅλων ἰδόντων ἐν χαρᾷ
μέσα' στής μάχης τὰ πυρὰ
τοὺς χρόνους τοὺς ἡρωϊκοὺς ἐπανεληθόντας τώρα.

Δοξασθείσης ἀνελπίστως καὶ τῆς νέας Ρωμιοσύνης
μ' ἐκστρατείας ληστρικῆς
καὶ μετ' ἀνὰ μάχης φονικῆς
τῆς καθ' ὅλ' ἀλησμονήτου τῶν Τσολιάδων ἱπποσύνης.

Βαινόντων ὅλων κατ' εὐχὴν εἰς τὸ χαρτοβασίλειον,
καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργός
δὲν στέκεται στιγμὴν ἀργός,
μὴ πῆρε καὶ τὸν Μπάουτσερ καὶ ἐτράπη πρὸς τὸ Πήλιον
νὰ δῇ καὶ ἀπὸ περιωπῆς ἐκλείποντα τὸν ἥλιον.

Καὶ ρεμβάζων ἐκεῖ πᾶνω μόνος καὶ μετὰ τῶν φίλων
ἐνθυμήθη τὸν Πηλέα καὶ τῆς Ἑριδος τὸ μῆλον,
ποῦ τὸ ρίχνει καὶ ὁ Λευτέρης κατ' αὐτάς, βρὲ Περικλέτο,
σὲ πολλοὺς Ὑπουργησίμους λέγων· ὁ καλὸς λαβέτω.

Ὅλα πᾶνε μιὰ χαρὰ
καὶ πολλῶν ἀργαὶ γαστέρες
ἀτενίζουν τὸ Ντοβλέτι.

Ἦγε καὶ στήν Ζαγορά,
καὶ θαρρῶ πῶς τρεῖς ἡμέρας
ἔμεινε· τοῦ Κασσάβητη.

Φοῦλοι καὶ συζητήσεις περὶ τῆς Πριγκηπίσσης.

Π.—Ὅμως γὰρ τὴν Πριγκηπίσσαν τί ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ.—Γι' αὐτὸ τὸ κάζο σήμερον λένε πολλὰ πολλοί.
Ἄλλοι γὰρ τὴν Πριγκηπίσσαν μὲς λένε, κοκκαλιάρη,
πῶς τάχα τὴν Ἀνόρθωσι' δὲν τὴν πολυγούσταρε,
γὰρ τοῦτο φέρεται ψυχρὰ πρὸς τοὺς Ἀνορθωτάς
σὲ δεξιώσεις Παλατιῶν καὶ σ' ἄλλας τελετάς.

Ἄλλοι μὲς λέν πῶς σὺν κυρὰ στὸ σπῆτι τῆς δὲν δέχεται
ὅσους δὲν τοὺς ἀνέχεται.

Τῶν Χοεντζόλλερν γέννημα, τῶν Χοεντζόλλερν θρέμμα,
ποῦ Βασιλίσσης μιὰ φορὰ θὰ τὴν στολίσῃ Στέμμα,
δὲν θέλει κατὰ φιφτυτοῦ, ποῦ βλέπουν τὰ Παλάτια
μετ' ἐκλογικῶς μάτια,
καὶ ἂν κάποτε σ' αὐτοὺς φανῇ
πῶς εἶσαι καὶ πῶς ἀσθενῇ,
βγαίνουν σὺν γυμνοσάλιαγκοι μετ' ἀπὸ τὸ καυὶ των
καὶ κάνουν τὴν κακὴ των.

Ἄλλ' ὅταν πάλιν δυνατὸς σὺν καὶ ἄλλοτε φανῇ
σ' αὐτοὺς τοὺς εὐγενεῖς,
σπρώχνοντ' ἐμπρὸς στήν πόρτα σου καὶ ἀρχίζουνε κουνήματα,
τούμπαις, κοφομεσιάζματα, μετάνοιαις, προσκυνήματα.

Τῶν Χοεντζόλλερν γέννημα, τῶν Χοεντζόλλερν θρέμμα,
δὲν ὑποφέρει φέμμα,
δὲν ὑποφέρει μερικῶν εὐκάμπτων εὐκαμψίαις
καὶ μήτε μ' ὅλους εἰμφορεῖ νὰ κάνῃ χειραψίαις.

Καὶ μὲς δεσποίνης σὺν καὶ αὐτῆς δὲν συμφωνοῦν τὰ χνώτα
μετ' ἑστέας μπακαλόγατο, μετ' αὐτοὺς ἢ μ' ἐκείνους,
καὶ καθεμιά' στή θέσι τῆς θὰ γύριζε τὰ νῶτα
σὲ παρδαλῆς διαγωγῆς καὶ σκούφιας Ἀρλεκίνους.

Π.—Μὰ τ' εἶναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές, μωρὲ χαντακωμένε;
Φ.—Ἐγώ, βρὲ Περικλέτο μου, σοῦ λέω τὸ τί λένε,
καὶ ἐκ τούτων σὺ σὺν φρόνιμος σχηματίζ' ἐντυπώσεις
καὶ πέρνε σημειώσεις.

Π.—Σὺ τί λές εἰς ὅλ' αὐτά;
Φ.—Τίποτα, βρὲ φαφλατᾶ.
Βλέπω μοναχὰ φαγάδες,
Μπερτοδούλους μακαρίους,
καὶ ἀναμίζ' μετ' Ἀμπαγάδες
βλέπω Σφουγκοκολαρίους.

Βλέπω τοὺς μετ' ἐκείνους,
βλέπω, Περικλῆ, καὶ ἐκείνους
σκούφους νὰ φοροῦν κοκκίνοις,
καὶ ὅλοι νὰ περνοῦν ὠραία.

Βλέπω καὶ τοὺς μετ' ἐκείνους,
τῆς Ἀθήνας αἰοδῆ,
καὶ ὅλο λόγια κόβω ράβω,
καὶ ὅλο ἑνα σκούζω· μὴ πᾶνω.

Βλέπω μερικοὺς ποῦ λές
νὰ τρυπῶνουν στής Αὐλαῖς,
καὶ γελῶντας τοὺς ἀκούω νὰ γαυγίζουν σὺν σκυλάκια
γὰρ νὰ γλείφουν κοκκαλιάκια.

Π.—Παραίτ' αὐταῖς τῆς ἁνοστήσιας, αὐταῖς τῆς παρλαπίπαις,
χίλιας φορὰς, βρὲ Φασουλῆ, θαρρῶ πῶς μοῦ τῆς εἶπες,
καὶ πῆς μου περὶ τοῦ Κρητὸς τί λέν τοῦ πανυμνήτου...
Φ.—Λένε πῶς καὶ σ' Ἀνάκτορα προτείνει τὴν πυγμὴν του,
πῶς ἔτσι μετ' Βασιλίσσαις ἐπιδέχεται καὶ ἐκεῖνος
ὁ μέγας Μαζαρίνος.

Πῶς περὶ τούτου, Περικλῆ, λέν μερικοὶ πυγμαχοί
πῶς πρὸ πολλοῦ τὸν Κάιζερ τὸν ἔχει στὸ στομάχι,
γὰρ καὶ αὐτὸς δὲν εἶδε ποτέ του προθυμία
νὰ τὸν ἰδῇ στήν Κέρκυρα νὰ κάνουν γνωριμία,
ἐνῶ τὸν Κόντε τῆς Ἑλλάδας, ὅπου δὲν ἔχει φέμμα,
τὸν κάλεσε σ' Ἀχιλλεῖα καὶ τοῦκανε καὶ φέμμα,
καὶ ἐκ τούτου καταφαίνεται πρὸς ὅλους ἀριθλήως
πῶς εἶναι μέγας ἐκλογικὸς καὶ ὁ Κάιζερ ὁ φίλος.

Μὰ λένε καὶ ἄλλοι πολυμύρτοι
περὶ τοῦ Κυβερνήτου
πῶς σὺν τὸν πᾶσιν τὸ μπουρὶ
καὶ σ' Ἀυτοκράτορα μπουρὶ
νὰ δείξῃ τὴν πυγμὴν του.

Ἦλλιδ' ἡ γλῶσσα γίνεται τοῦ κάθε πατριώτου,
καὶ αὐτὸς μὲς λέει τὸ μακρὸν καὶ ἐκεῖνος τὸ κοντὸ του.
Τώρα μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα κανεὶς δὲν ἡσυχάζει,
καὶ λένε λένε, Περικλῆ, καὶ ἐγὼ τοὺς κάνω γὰρ.

Καὶ ἐγὼ δὲν παύω πώποτε τιμῶν καὶ μεγάλων
τὴν μέλλουσαν Βασιλίσσαν τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων,
ποῦ λάμπει σὺν ἀτίμητος τοῦ Στέμματος ἀδάμας,
καὶ μένει πάντα δόξα μας, τιμὴ μας, καὶ γὰρ.